

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. IV. Quomodo Christum deserit, nos juverit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

efudit. Diluvium immisit orbi, Egypturn clade multiplici affiguntur. Sodomaeas urbes celestibus flammis abolevit, in illis tamen omnibus suppliciis non ita furor divinus sicut, atque cum infilio primaveram culpam puniuit. Quod obstupefens Paulus proprio, inquit, filio non pepercit. Omnes virgas plectendis mancipiis ligatas, omnia ira sua spicula in eo confringit. Nunc vero post tam acerbum de filio sumptuoso supplicium longe punit mitius, geminata vel unico placatur. Nam omnem iram in illam crucis victimam effudit. Revera sensit filius, & dolorem his Psalmæ verbis aperuit: In me transierunt ira tua. Gladium Pater ipse met non tantum strinxit, sed in præcordia unigenita ad- egit.

Hic animum subit quod Joannes Mariana memoria prodidit. Res proflua tragica, & cothurno nobilis ploranda. Alphonsus Tariffæ urbis praefectus, cum eam Marrocius Rex oppugnaret, constantissime resistit. Accidit, ut Alfonsi filius in Maurorum potestate esset, quem illi patris oculis ostentantes, non oppidum dedecetur, fere jugularios minabantur. Ad eas voces pariter nihil commotus, negavit dedita urbis maculam ullo incommodo elui, ne si centum quidem filii jugularentur. Gladium etiam si in sententia perstant, est multo proiectus, & ad prandium interritus abiit; inde militum clamore dissono, & ululatu vehementi revocatus. Puer namque barbarus crudelitate trucidabatur: crudele spectaculum, eoque fædus, quod Joannis Principis iussu perageretur. Alfonsum causâ cognitâ, Credebam, inquit, ab hostibus urbem captam. Itaque ad uxorem & prandium redit, nullâ turbati animi significazione. Sic affectu, sic lacrymis potuit heros imperare. Barbari desperata victoria redierunt in Africanum.

Ita Deus proprio Filo non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum. Nam ab omni eternitate ira decrevit Filium esse crucifigendum, ac si crucem ac clavos ipse dejeiceret calo, additis vocibus, Crucifigite. Ninjirum, quod Isaia dixit, Dominus voluit convertere cum in infirmitate. Cogitatu proflua horrendum! Deus ita peccatum odit, ut illud in seipso puniverit. Est hinc aliquid, mihi, quod dici non possit, post dicta omnia.

S. IV. Quomodo Christum deferi nos juverit.

Hebraeus Rex David divinam benignitatem extollens, Apud Dominum, inquit, misericordia, & copiosa apud eum redemptio. Hinc Bernardus, Si mille mundos, ait, redimere debuisset, non plus dedisset, stet unum solum, non minus. Vere copiosa redemptio, copiosissima. Matthæi ore gallina se conferrit Christus. Fuit profecta mater pullorum amansissima. Nec enim agrotare tantum, sed & mori sustinuit, ut pulli viverent. Audite prodigium amoris in volucre. Gallina mediis agris errabat cum suâ pullis. Hic bona mater cœli non observans, imminentem terræ tempestatem non declinavit. Subito cœlum omne lapides descere, horribilis grando ruere; pulli celeriter sub maternas alas convolare, quos pia mater fidelissime texit illæfos, nam lapides à lubricis aliis excusati facilius pullum non artigerunt, ipsam vero gallinam ita misere contulerunt, ut repeata sit mortua falsus pullus. Hoc in terra & in mox amoris miraculum. Sed attollamus oculos, & contemplemur gallinam in alto, matrem nimis quam piam. Et en tu alas pandat, sibolum operiat, mortem oppetat, ut pulli vivant. Christi patientis vox est: Omnes fluctus tuos induxit super me. Tempes- tates demiserit me. Nos autem in velamento alarum ipsius protegimus; sub pennis ejus speramus.

Omnis genus dolorum ac ludibriorum exceptit Christus, stus, ut nos tuerear illæfos. Matthæus memorans, Si militer, inquit, principes sacerdotum illudentes cum scribis & senioribus dicebant: Alios salvos fecit, seipsum non potest salvum facere. Verè salvos fecit, qui suos in tormentis, in morte suis non deseruit, sed tolerantiam, vires, animos sufficit. defuerit.

Tom. II.

A Paulus, scipio teste, quotidie mortiebatur, nihilominus sed vires cantrabat hilaris: Repletus sum consolatoriis, superabundo gaudio, in omni tribulatione nostra. Laurentius incubuit prius tamquam rosis; in ipso dolorum astu jocatus est.

Erasmus Episcopus, dum intestina illius è corpore tra- 2. ad Cor. cap. 7. v. 4.

Etiam educuntur, videruntur calitum coronam ferentium sibi desigunt. Hoc dolores sopivit. Beatus Servulus à pauperie ac paralysi miserè habitus, in extremis cœlestes ad suum grabatulum cantantes audiens, Si- 3. De hoc Gre- gorius lib. 4. dial. cap. 14.

le, inquietabat, ut tantò suavius fruar hac symphoniam. In calo fuit, antequam migraret in cœlum. Faustinus &

Jovita nobiles Brixiani Martires, aero Adriagi Imperatoris, feras, vincula, flamas experti, denique per omnem Italiam circumducti omnia pene theatra san-

guine suo pinxerunt, sed Angelis solantibus; post omnes tormentorum species in patria gladio casu sunt. Tibutius in igne deambulavit, tamquam, si in pergula hor-

tensi rosas & violas calcaret. Jacobus Intercius novem horarum carnificinâ, manuam primò pedumque articulis, tum brachii surisque, capite demum truncatus periit membratim. At ille ad singula, quibus mutilabatur, membra generosè hoc unum dixit: Deo gratias.

Theodorus juvenis Antiochæ, Juliani Apostata iussu in equuleo flagrè fedissime laceratus, nullum nec doloris quidem lignum edidit. Dimisus ab equuleo interrogatus est, an hominem exuisset, qui verbera non sentiret? Quibus ille, Juvenis, aiebat, mihi adstitit, qui sanguinem exterbit, & recentes plegas liquore odoriferò perfudit. Sed ille jam abiit. Vos petro me attrahite, cedite, denuo lacerate; malo cadi, malo mori, quād hoc martyrii socii privati. Ad Christi cunas adfuerunt quidem cœlestes genii, & auras modulis permulserunt: ad

Christi crucem illorum nullus comparuit. Alios revera salvos fecit, seipsum noluit salvum facere; dereliquit seipsum.

De hoc ju-
vene Augus-
tinus tom.
5. lib. 18. de
civit. c. 52.

Videte Agatham virginem vultu læzissimo ad carne- rem & cataltam velut ad epulas & choreas invitaram euntem. Eulalia virgo cum discerpatur flagris, ristis, suo pieta sanguine velut superbè levi circumspexit, cum ardentes admoveantur faces, flamas ore patulo excepit. Deoque animum lætabunda transmitit. Luciam virginem hanunciam non milie manus, non funes milie, & plura boum jugi de loco, minus de proposito ca- esto dimovere poterant. Ergo fastimenta congesta, togas accensis. Sed lucebat pulchrius suis ignibus Lucia & è flammis Imperatoribus mortem, Syracusanis præsen- tem opem, Ecclesie pacem vaticinabatur: in igne ut phoenix vebat, & virgo viros animabat, dum guttur gladio transfigeretur. Thecla virginum princeps leones, quibus objecta, cicutavit; rauco, quibus alligata, domuit; aquarum monstra, quibus immisit, vicit; ignes, quos concenterat, triumphavit; flammæ, que nec Herculi pepercérant, virgini pepercérē. Unde hoc robur puellæ, unde salus, am inexpugnabilis? Christus alias salvos fecit, noluit seipsum. Christiana virgo patris furem quam fortiter tulit: alapæ, vincula, rote, uncæ, flammæ velitationis speciem præbuere. Diutissime verberibus laniata deciduas carnes suas parenti velut joco in os projectit. Angeli deinde manu persanata in lacum Vulfinum, molari ad collum appresso, præceps data est.

Vicit Christiana undas, & qua nuper sanguine, nunc toto lacu à Christo baptizari gavisa est, atque incolumis enatavit. Post, inter serpentes illæfa, inter flamas inta- cecinit, dum denique sagittis configeretur. Anatolia virgo post vincula, equuleos, flamas, serpentem immanem superatum, cervicem gladio lata porrexit, pudorémque Christo sacram sanguine tinxit, ita liliis ro- fas miscuit. Justina virginis devorandæ erant alapæ, fe- renda verbera, & crudelis uberum carnificina. Atqui hac inter suppliciis talem Justina vultum præ se ferebat, ut inter paradisi amonitantes, quas unas tunc loqueba- tur, obam-

Mm; tur, obam;

tur, obambulare sit visa. Denique ad suppliciolum ca-pite truncanda ita tens properavit. Julianus virgo laudatissima formæ, capillis suspensa, verberibus cæsa, ferro ustulata est. Hos tamen illa exultatus in Eleusio Nico-medæ Praefecto velut blanditus laudavit: flamas, ad quas damnata erat lacrymis extinxit, lebetem ab igne ferventem precibus rupit, deniq; priuquam judici manus daret, caput leonis dedit. Quis talas vires, tam viriles animos, quis tantam tam invictam, tam admirandam in tormentis latitatem, tam insignem inter supplicia victoriam tot pueris concessit? Christus crucifixus, qui alios salvos fecit, & seipsum dereliquit.

Homines præce legis homines hac eadem Christi virtus inter tot malorum & mortis occulsacula servavit. Aperte simè David: In te, inquit, speraverunt patres nostri, & raverunt & liberasti eos; ad te clamaverunt, & salvi facti sunt. Et de seipso, abscondi me in tabernaculo suo, inquit, in die malorum protegit me in abscondito tabernaculi sui. In tam adversis casibus Joseph minimè desertus est. Nam illa ipsa Christi virtus descendit cum illo in foream, & in vinculis non dereliquit eum. Daniel inter leones septem impastos securus agit, tamquam si inter agnitos diversaretur.

Sed en Danieli nostrum non inter septenos, nec inter septem milia, sed dixerim inter septuaginta milia leonum. Credibile proſus ad hoc spectaculum, ut Lucas illud nominat, supra septuaginta milia hominum confluxisse: inter istos tot leones, tot improbos hostes

Psalm. 21. v. 7. exclamat insensus noster Daniel: Ego autem sum vermis, & non homo. Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me? *Matt. 6. 27.* *v. 46.*

Psalm. 119. 8. Paralyticus triginta octo annis decumbens ager, &

v. 4. desertionem suam altè ingemiscens: Hominem, inquit, non habeo. Habuit reatum, socios, grabatum, habuit qui super et cibum darent, nihilominus queritur: Hominem non habeo. Dei Filius queri poterat: Non tantum non hominem, sed Deum non habeo. Longe fecisti nos, meos à me, posuerunt me abominationem sibi. Deus nec à cruce nec à morte filium liberavit, sed nec dolores mitigavit, solatis spoliavit omnibus: Et nos reputavimus eum percussum à Deo. En pullos salvos, & matrem gallinam mortientem, en innocentissimum Danielm tot leonum milia maledicis linguis vulnerant, mors demum disperteret, sed non deglutieret hanc prædam. Christus igitur ad Patrem succlamavit se derelinqui, ut per hanc derelictionem suam toti humano generi imperaret singularem gratiam. Nimirus optima mater sic pullos suos servari & liberari voluit. Livore ejus sanati sunus. Colligamus hinc documenta.

Psalm. 87. v. 9. **S.** V. Quinque documenta hu[m]i[n]i.

*I*bid. v. 5. Ex hac de-re-ligione Christi docu-menta.

I. C um male habemus, epistolium mittamus aeterno Patri. Cum Lazarus decumberet, Magdalena & Martha sorores, litteras breves miserunt Christo, his conceptissimis verbis: Domine, ecce, quem amas, infirmatur. Christus extremis angoribus circumfluens, litteras ad Patrem misit his omnino verbis: Eli Eli lemma sa-batani! Sed Iudaorum aliquis aut potius Romanorum joculariter voces corrumpens, Ecce, inquit, Eliam vocat. Sinite, videamus, si veniat Elias ad deponendum eum. Nos pariter, quandocumque nobis est ægre, litterulas mittamus in calum: Deus meus, Deus meus, respice in me. Jocentur alii & irrideant, subfido veniet calum. Christi derelictio, nostra consolatio.

II. Consolations sensiles extra calum non ambiendæ, sed ad mortem usque obtemperandum. Laboriosus hoc, sed lucrosus. Tarsensis Paulus hanc penuriam solatiorum animosè tolerans, Supra modum, inquit, gravis sumus, supra virtutem, ita ut taderet nos etiam vivere. Sed apud nobis meti ipsi responseum mortis habemus. Nam natura & animus nec præfigebant aliud, nec expectabant

A quam mortem. Ita mihi de vita statu cogitanti mens & cogitatio mea non aliud respondit, quam esse moriens. Mox tamen adjungit Paulus: Ut non simus fideles in nobis, sed in Deo, qui suscitans mortuos, qui de tanto periculo eripit & eruit: in quem speramus, quoniam & adhuc eripit.

III. Afflictiones cùm fide sunt perferenda, ut cùm deficeri nobis videatur, ad ipsum configuramus defortorem. Illa mulier Chananaea exploratissimæ fidei hoc insigniter nos docet. Hæc manus supplices ad Christum tendens clamabat: Misereere mei Domine, fili David; filia mea male à diabolo vexatur. Nec verbulo responsum est. Regarunt Apostoli, & nihil impetrarunt. Vitandi ergo clamoribus tam importunis dimittendam suauerunt. Nec alia tamen redditia est responsio quam ista. Non sum missus nisi ad oves que perierunt domus Israël. Nihilominus animo non cecidit constans semina, sed redit, & adoravit eum, qui aures obdurate esse visus, hoc unum precata: Domine, adiuta me. Sed nescium auditur, insuper & canis appellatur, indigna scilicet, cui panis è manu filiorum raptus, projiciatur. At illa patientissime ferens hec omnia, nec tanto sui contemptu absterrita, Ita est, Domine, inquit, sed tamen misericordia tua: et tu in tua misericordia, O mulier, art, magna est fides tua: fiat tibi sic ut sis. Constanstis ipsum etiam Deum expungat.

IV. Etiam si nos summa premat deserto, numquam tamen recedendum à Deo. Cælum vel ferreum rosis potest pluere. Annente Deo vepreta etiam melle stilant. De suis majoribus David, Appropinquaverunt, inquit, usque ad portas mortis. Et clamaverunt ad Dominum cuncti tribularunt, & de necessitatibus eorum liberavit eos. Misericordia tua sum, & sanavit eos, & eripuit eos de interioribus eorum. Deus ipse derelictioni brevissimæ solatia spondens amplissima, ad punctum, inquit, in modo dereliquit te, & in miserationibus magnis congregauit te. In momento indignationis abscondi faciem meam parumper a te, & in misericordia semper tua misericordia sum tui: dixit Redemptor tuus Dominus. Neminem ex toto deserit Deus, nisi desertus.

C V. Aliquamdiu à Deo deserit, non rarum est amicorum experimentum. Hic matrum lusus est, simulare diu a tugam, ut in infante in matrem crebeat affectus. Mater deinde lacte filium, modò incepit, aut etiam flagellat. Jobo desertissimo dicitur: Semel loquitor Deus, & secundum expiditum non repehit. Quid enim opus ut reperat, quod secundum mel aperit, hominem ob peccata jure affligi, jure loquitur. Hæc explicans Gregorius: Quia semel, inquit, de-relictus est Christus, semel nobis locutus est Deus, ut sciamus nos etiam quandoque derelinquentes, ut ei similes efficiamur. Sed Panopliam Jobi obarmemus. Dicat pro se quisque, Jobi cap. 1. Etiam si afflixerit me Deus, etiam si deseruerit me, etiam si occiderit me, in ipso sperabo.

S. VI. Quinque alia documenta eodem pertinentia.

VI. O bstinatus animus ad repetendas culpas experitissimus est. En Scribarum & Phariseorum horribilem periculiam. Durantibus tenebris non Christus solum, sed alii omnes siluerunt attonti. Tenebris cessantibus maledicæ lingue denuo cooperantur in Christum: savire. Mox iterum contumelia & proba est certatin sparsa. Auditis vocibus, Eli Eli; Eliam, ajunt, Matt. 27. vocat iste. Hebdomade sacrâ majore, paucis, qui Paf. 24. chati præmiti solent diebus, plerique Christianorum sanctiores mores induunt, silent aliquantulum consuet illorum nequitia. Paschate peracto mox iterum libertini delinquent. O caci & nequam Pharisei! qui antiquam recantatis fabulam, qui pristinam remisit nequitiam, qui via priora omnia repetitis, qui cavillo improbo vocatis Eliam, Bibulus ille suos calices refutat. Ecce Eliam vocat iste! Lascivus iste repetit suas libidines: Et hic Eliam vocat, nec enim Christo in cruce vult commori.